

Dům pro myšku Elišku

Vojtěch Otčenášek

Projdi se mnou
nejznámější
stavby

DŮM PRO MYŠKU ELIŠKU

EDIKA
2016

Obsah

Kapitola 1	Začátek myší cesty	4
Kapitola 2	Kamenné kruhy	8
Kapitola 3	Zlatá socha	12
Kapitola 4	Podivné trojúhelníky	16
Kapitola 5	Barevná místnost	21
Kapitola 6	Kouzelná zahrada	26
Kapitola 7	Stavba od cukráře	31
Kapitola 8	Myší bojovník	35
Kapitola 9	Tajemný čtverec	40
Kapitola 10	Země vycházejícího slunce	45
Kapitola 11	Ostrovní město	50
Kapitola 12	Nečekaná zastávka	54
Kapitola 13	Starý vrch	58
Kapitola 14	Člověk-jaguár	62
Kapitola 15	Zelený stůl	67
Kapitola 16	Cestovatelka	71
Kapitola 17	Skalnatý dům	76
Kapitola 18	Hliněný ježek	80
Kapitola 19	Přechod pouště	84
Kapitola 20	Kapitán pirátů	88
Kapitola 21	Překvapení v aréně	93
Kapitola 22	Zámek pro princeznu?	98
Kapitola 23	Muž mezi anděly	102
Kapitola 24	Konec myší cesty	107

Začátek myší cesty

Na louce pokryté vzrostlou trávou a lučním kvítím se nacházela myší díra. Dnes už je dávno zasypaná, ale kdysi tam žila početná rodinka, a to po dlouhé věky. Jak je to možné? Důvodem bylo rodinné tajemství, které myšky střežily jako poklad.

Do jejich díry totiž prorůstala tajemná rostlina. Její kořeny čnely z vyhrabaných tunelů. Byly plné mízy, která myškám neuvěřitelně prodlužovala život. Neměly tedy ani potřebu najíst se či napít. A pokud ano, tak čistě pro chuť a potěšení.

Nejen dospělé myšky tuto šťávu popíjely, tak jako lidé pijí dobré víno. I malí myší potomci byli od dětství zvyklí pít tento lahodný nektar, stejně jako malé děti sají mateřské mléko. Co by lidé dali za nalezení této rostliny!

Tato myší rodinka byla zázračně zdravá a její členové vynikali odolností a rychlostí. Rostlina je sice neučinila nesmrtelnými, ale prodloužila jim život. Mohly by tak cestovat i v čase, kdyby ovšem chtěly a nevadilo jim putovat pěšmo.

Takové výhody si však myší rodinka příliš necenila. Dění ve světě je nezajímalo, třebaže byl svět ještě mladý a člověk se na Zemi objevil teprve nedávno.

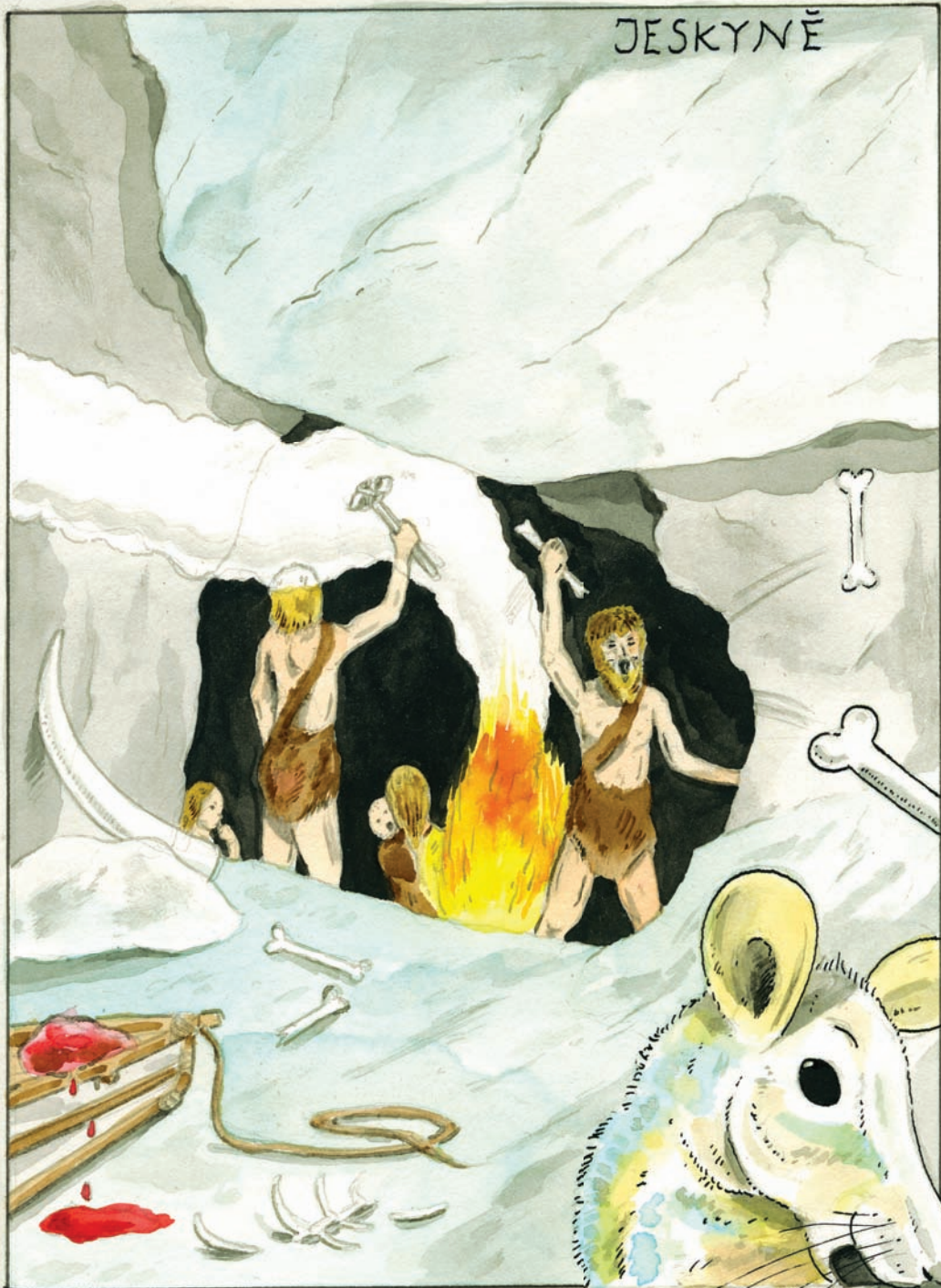
Myšky se zajímaly jen o starosti všedního dne a nechaly si svůj dlouhý život protékat mezi prsty. Každý den jen sháněly potravu či přemýšlely, jak si lépe vystlat postýlky z trávy. Kromě toho hrabaly stále více tunelů, aby jejich samozvané panství bylo větší a větší. Měly se vzájemně velmi rády. Maminka s tatínkem byli pyšní na své myší potomky a každému měřili stejnou

měrou. Mezi jejich dětmi nebyl nikdo, koho by přepadaly cestovatelské touhy a kdo by se chtěl na více než den vzdálit z útulné díry. Až na jednu výjimku!

Byla jí myška Eliška. Ta byla již od malička velmi zvědavá a každému se vždy chlubila, kam až se dostala při svých toulkách a co vše viděla. Dokázala být venku dlouhé hodiny, což jí rodiče

JESKYNĚ

často vytýkali. Svým sourozencům šla na nervy svou upovídaností a její rodiče jí sice trpělivě naslouchali, ale v duchu kroutili hlavami. „Kam to s tou holkou povede?“ říkali si. „Místo, aby pomáhala se stavbou tunelů pro nové členy rodiny, kteří jistě přibudou, povídá nám tady fantastické příběhy. Kdoví, zda pravdivé?“

Je pravda, že myška Eliška tu a tam své vyprávění příkrášlila, aby mu dodala na zajímavosti, ale neviděla v tom nic špatného. Svět okolo ji inspiroval, tak proč by si nemohla fantazírovat a občas přehánět?

Jednoho dne však její život nabral nečekaný obrat. Prohodila neopatrně před tatínkem, že je v jejich myší díře hrozná nuda. Že je to jen prachobyčejné podzemí a že v jiném, krásnějším obydlí by bylo jistě mnohem více zábavy.

To tatínka rozzlobilo. Řekl, že by tedy Eliška měla jít do světa, když o něm tolik básní, a zjistit, zda není lepší žít v bezpečné útulné díře než v divokém nepředvídatelném světě. Schválně, zda se jí v jiném obydlí bude více líbit!

„Pak nás můžeš pozvat na návštěvu!“ ušklíbl se tatínek.

Eliščina maminka se sice snažila svého muže přesvědčit, že Eliška se věkem jistě změní, že ji cestovatelské choutky přejdou. Otec však trval na svém. Kategoricky prohlásil, že se Eliška nemá vracet, dokud se jí nezasteskne po rodině.

Mamince ukápla slzička, že dcerušku neuvidí bůhví jak dlouho.

Eliška se s ní rozloučila, kývla na tatínka a na bratry a sestry. Pak se vydala na cestu. Měla přitom divný pocit. Teď bude ve světě odkázána sama na sebe. Měla z toho radost, ale i obavy. Byla zvyklá na jisté pohodlí a bezpečí.

Nicméně myšlenka na nadcházející dobrodružství rozehnala její chmury. Jistě si ve světě nějak poradí. A pak na ni tatínek a maminka budou pyšní. Určitě dokáže najít lepší obydlí, než je jejich díra! Pak pozve celou myší rodinku na návštěvu a pohostí je.

Věděla, že blízko jejich louky se nacházejí skály a v nich jeskyně. Třeba by to pro ni mohl být ten správný domov. Vydala se tedy na cestu a po myším způsobu si pohvizdovala do rytmu chůze. Byla zvědavá, co na místě najde.

Když přišla ke skalám, první, co upoutalo její pozornost, byl větší otvor ve stěně. Vstoupila tedy dovnitř. Okamžitě ji ovanul chlad jeskyně. Z kamenných útvarů trčících ze stropu dopadaly na zem kapky vody. Byla zde zima a tma. Myšce Elišce se nezdál tento prostor vhodný k obývání.

Všimla si však zvláště postavených kamenů, které ležely na zemi blízko ní. Byly postavené do kruhu, a když na jeden z nich položila tlapku, příjemně hřál. Nevěděla, proč kameny hřejí a proč tady vůbec jsou. „Ale třeba je to nějaký přírodní úkaz,“ pomyslela si.

Když si poblíž těchto kamenů ustele postýlku z trav, nebude to tak nepříjemný domov. A vyzdobit si tu jeskyni, třeba lučním kvítím, jistě přidá obydlí na kráse a nebude se stydět pozvat myší rodinku na návštěvu.

Chudák myška Eliška netušila, že tato jeskyně už obyvatele má. A nejen jednoho. Žili zde pravěcí lidé. Lovci zvěře a sběrači plodin.

Kamenný kruh byl ohništěm, kde si tito naši předkové opékali maso a v noci se hráli při ohni. Však taky netrvalo dlouho a myška Eliška zaslechla z venku jejich hlasy. Nikdy lidi na vlastní oči neviděla, trochu se jich bála, proto se schovala blízko vchodu do jeskyně. Pokud by jí hrozilo nebezpečí, díky své nevšední rychlosti může snadno utéct. Ale zvědavost jí nedala, aby si tyto tvory alespoň neprohlédla.

Do jeskyně vešlo několik postav. Měly kolem pasu kůže a některé z nich držely cosi jako kamenné palice. „Tak tohle jsou tedy lidé, o kterých jsem slyšela vyprávět,“ pomyslela si.

Ve skupině byli muži i ženy. Muži si mezi sebou bujaře povídali a ženy chovaly v náručí malé děti. Venku před jeskyní stály jakési saně a na nich ležely hroudy syrového masa určeného k opékání. Jeden z mužů je začal přinášet k ohništi a jedna žena počala kusy masa napichovat na rožeň a pomalu opékat.

Náhle myška zaslechla z venku hlasité funění. Dva lovci vstoupili do jeskyně a na ramenou nesli obrovský bílý předmět. Elišce připadal jako dlouhý a těžký zub, ale musel by patřit obrovitánské myši! Byl to kel a patřil předchůdci dnešního slona, mamutovi. Mamut byl veliký a chlupatý. Pravěcí lidé jej lovili, aby měli dostatek jídla. Nejen z jeho kostí si vyráběli užitečné nástroje.

Obyvatelé jeskyně se posadili kolem ohniště a bylo vidět, že se pečinky nemohou dočkat. Přikládali dřevo do ohně a celý prostor se počal plnit vůní. Z ústí jeskyně vycházel kouř.

Myšku Elišku však štípal do očí. Začala kašlat a ani maso jí příliš nevonělo. Navíc se pravěcí lidé rozhovořili tak hlasitě, že si neuměla představit, jak se mohou navzájem slyšet. Čím více se stávali bujarými a veselými, tím častěji vzduchem létaly ohlodané kosti. Jedna z nich málem Elišku trefila.

„Tak tady si určitě obydlí nezařídím,“ rozhodla se Eliška. „Tolik zápachu a hluku je na jednu myšku příliš.“ Rychle vyklouzla ven z jeskyně. Nikdo si jí ani nevšiml.

„Snad nejsou všichni lidé takoví,“ pomyslela si, „ale mezi těmito si život neumím představit. Teplo z ohniště za to nestojí. Třeba jsou jinde lidé umírněnější a mají i lepší příbytky než díry ve skále.“ Vydala se tedy na další cestu. Uvidí, kam ji zavede.

Eliška nevěděla, že tito na první pohled hrubiáni, naši předkové, umí být citliví a tvůrčí. Důkazem toho jsou malby zvířat a někdy i lidí vytvořené na stěnách jeskyní. Dnes tyto malby obdivujeme, protože nám ukazují počátky naší kultury.

Svět se v průběhu času mění, ale projevy lidské tvůrčí činnosti byly, jsou a budou věčné. To vše měla myška Eliška poznat během své pouti – jako svědek vývoje světa.

Kamenné kruhy

Myška Eliška stála na břehu moře. Foukal studený vítr a vlny divoce narážely do útesů. Křik racků spolu s vlnobitím myšku uklidňoval a probouzel v ní chuť na nové zážitky.

Nikdy předtím moře na vlastní oči nespátřila a nechápala, jak může být někde tolik vody. Ta nezměrná dálka ji lákala, byla zvědavá, zda se tam někde nenalézá země, kde by se mohla usadit. Když bude cesta příliš nudná nebo nic nenajde, vždy se může vrátit.

Díky zázračné rostlině měla neuvěřitelnou výdrž, a kdyby na to přišlo, byla schopná plavat kolem celé zeměkoule. To by byla ale obrovsky dlouhá cesta a v takovém případě potřebovala mít jistotu, že něco objeví. Ale trpělivost nepatřila právě k jejím přednostem. Kamkoliv tedy vyrazí, neví, co najde.

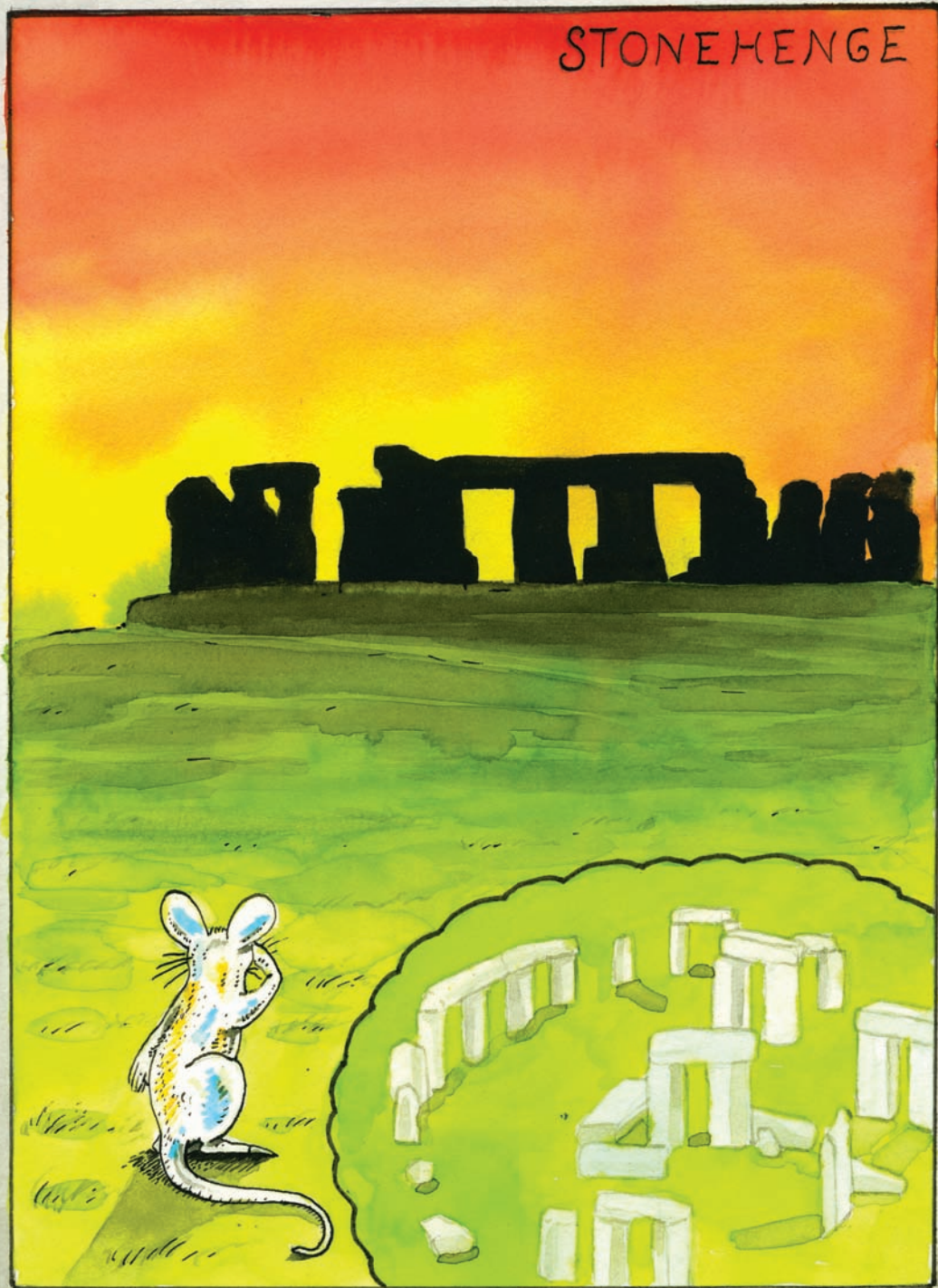
Přesto se rozhodla, že to dobrodružství za to stojí a že je to lepší, než se válet doma v postýlce.

Hbitě tedy seskákala po skalnatých útesech až na břeh moře. Když stanula na pobřeží, sledovala, kam až vlny dosahují a kdy se znovu vrací do moře. Postavila se, kam až dosahoval příboj, a v poslední chvíli, kdy ji měla vlna zasáhnout, uskočila. Vždy se přiblížit a včas uskočit. A znova a znova. Bavilo ji to. Hravě si pískala a vysmívala se každé příchodí vlnce, že je příliš pomalá.

Nečekaně však přišla větší vlna a myška nestačila včas uskočit. Studená voda ji zmáčela od hlavy až k patě a navíc se jí trocha mořské vody dostala do čumáčku. Začala kýchat a prskat. Poznala, že voda je neuvěřitelně slaná. Cítila ji i v krku a odporem se jí protáhl obličej.

STONEHENGE

Po chvíli se přestala dávat a vyklepala si z oušek kapky vody. Pokud má v téhle vodě plavat, musí si dát velký pozor, aby se nenapila. Mořská voda chutnala odporně, ale touha po objevování byla silnější.

Voda byla dost studená, ale to Elišce nevadilo.

Když se celá ponořila, začala plavat na otevřené moře. Kdykoliv hrozilo, že jí pronikne voda do čumáčku, zacpala si ho. Klouzala na mořských vlnách podobně jako rackové, kteří na nich pluli. Na rozdíl od nich však myška Eliška plavala pryč od břehu, vstříc novým objevům.

Po mnoha hodinách plavání kolem ní nebylo nic než rozbouřené moře, a navíc začalo prudce pršet a hřmět. To myšce chvílemi tak rvalo uši, že se chtěla otočit a vrátit se.

Náhle však sjel z oblohy blesk a Elišce se zdálo, že se v dálce cosi rysuje. Možná ostrov? Překonala se a zamířila tím směrem.

A skutečně!

Doplavala na písčité pobřeží jakési neznámé země. „Je to ostrov, či pevnina?“ pomyslela si. Nejlépe bude, když se vydá do vnitrozemí a najde nějaký vysoký kopec či horu a rozhlédne se. Pak bude mít jasno a třeba objeví místo, kde by mohla bydlet. A pokud se jí to podaří a pozve myši rodinku na návštěvu, musí všechny důrazně upozornit, aby si cestou přes moře zacpali čumáčky.

Netušila, že se ocitla na ostrově, který je dnes znám jako Velká Británie nebo také Anglie a je oddělen průlivem od Evropy.

Myška se vydala na cestu vzrostlou travou, která se táhla všude kolem, a musela občas vyskočit, aby viděla, co se nachází před ní. Ale brzy se dostala do míst, kde již tráva nebyla tak vysoká.

Stále však nenacházela nic, co by jí posloužilo jako rozhledna. Před ní se rýsovaly jen mírné kopečky a stromů tu mnoho nebylo. Z těch by těžko dokázala mít takový výhled.

Něco jí však přišlo zvláštní. Často při cestě narážela na podivné kruhy z kamenů. Tyčily se v krajině, zapuštěné do země. Všechny byly z neopracovaných kamenů a jejich velikost se lišila. „Jistě to nezpůsobila sama příroda,“ pomyslela si Eliška. „Vypadá to, že je sem někdo záměrně umístil.“

Když našla asi pátý kruh, nenapadlo ji nic lepšího, než vylézt na kámen a skákat z jednoho na druhý, hezky pěkně dokola. Byla zdatný skokan a vždy na kámen před sebou doskočila. Brzy ji však tato zábava omrzela a uvědomila si, že tu nehledá zábavu, ale obydlí. Navíc by se jí od ustavičného skákání dokola zatočila hlava.

Pokračovala raději v cestě. Náhle zbystřila zrak. Před ní se v dálce tyčila velká stavba!

To bude jistě nějaký příbytek, kde bych se mohla usadit, zaradovala se Eliška. Rozběhla se k oné stavbě. Poznala, že je taky kamenná, ale když přišla blíž, byla zklamaná.

Zdálky to vypadalo jako dům se střechou, v podobně kamenného kvádrů. Při bližším pohledu to byl znovu kamenný kruh. Tento byl však největší, jaký zatím viděla. Kamenné